

JOHAN HUIJTS, *Aan den Ondergang*. Rotterdam, W. L. en J. Brusse's Uitgeversmaatschappij, 1925.

JAN R. TH. CAMPERT, *Verzen*. Maastricht, Leiter-Nijpels, 1925.

L. ALI COHEN, *Reflexen*. Amsterdam, Em. Querido, 1925.

Indien men zich voor een oogenblik houden wil aan een tegenwoordig zeer gebruikelijke definitie van het algemeen karakter der poëzie, namelijk deze, dat zij een omzetting van leven is, blijkt het niet zoo moeilijk te verklaren wat de reden moet zijn van de toenemende verarming en verschrompeling van de waarachtige dichterlijke potentie onzer jongeren, n'en déplaise „de bloei”, waarin zich onze jongste poëzie heet te verheugen. Want veel dezer poëzie is geen omzetting van leven, maar omzetting van poëzie, d.w.z. van leven uit de tweede hand. Wij bezitten thans een soort „poëtische sfeer”, waar men zich „in” schrijven kan, een bedwelmende sfeer van rijmen en woorden, waarop men zich argeloos kan laten gaan zonder aan het leven te raken. De namen, welke het gebied dezer jongeren beheerschen, zijn reeds meermalen genoemd, ik kan ze slechts voor u herhalen: Boutens, Leopold, A. Roland Holst en Nijhoff. Hun poëzie nu, die uit den aard der zaak dus op haar beurt poëzie is uit de tweede hand, heeft weinig bekoorlijks. Vooral aan de uitgave der beide eerste bundels is bijzondere zorg besteed, doch dat vergoedt het gevoel van wee-makende leegte niet, die een nauwgezette en herhaalde lectuur in ons achterlaat en deze teleurstelling is des te grooter, waar wij aan den eenen kant een diepe bewondering hebben voor hun krachtiger voorbeelden en aan den anderen kant het zoo van ganscher harte zouden wenschen, dat onze poëzie niet binnen den allerkortsten tijd „verlitteratuurde”! Immers hiervan zijn deze bundels de schier onfeilbare symptomen

Het werk van Johan Huijts schijnt mij van dit alles wel het hachelijkst vervuld. Hij heeft zich zoo „verzongen” in de wereld van Roland Holst, dat hij zich zelf wel als een grootere moet voelen dan de dichter uit wien hij geestelijk geboren werd. Natuurlijk bewijst een dergelijke geestelijke geboorte op zich zelf niets tegen wien haar ten deel viel. Zij toont slechts indirect, als het ware eerst door het eigen werk heen, of de oorspronkelijke vitaliteit van den beïnvloede versterkt of vernietigd is. En ik vrees, dat wij met dezen bundel als eenig gegeven voorloopig tot de laatste conclusie zullen moeten komen. Eenige pijnlijk-hautaine opstellen, elders verschenen, dragen „psychologisch” trouwens hiertoe bij.

De verzen van Campert voeren wellicht nog scherper het merkteeken hunner beïnvloeding, maar juist dit bijna „overschrijven” (in volkomen onschuld, zonder eenigen twijfel!) van Boutens en Roland Holst is minder gevaarlijk. Het beduidt in hoofdzaak, dat „de jonge dichter” voor de vertolking van zijn gevoel aanvankelijk de middelen van anderen moet leenen, een verschijnsel, waaraan er geen in meerdere of mindere